

Ahol a lélegzet elakad, ott kezdődik a transzlégzés..
Ahol a láb megbotlik, ott kezdődik a tánc..
Ahol a szem elfárad, ott kezdődik a látomás..
Ahol a gondolat szertefoszlik... ott költészet!

Pápai Zsanett

**A Minden nyakán kötél,
alatta világ, felette világ.
Hitek jobbról és balról
-borzalom.
Csak egy nyak lóg a levegőben
és dobog.**

Fehér

Tört tükrök zörgése a földön.
Sértődöttek zakatolnak, fekszenek.
Hangjuk angyali zenévé olvad,
ha hallom, s ég felé száll
csendesesen.

Villanások

Gondolataim hangzavarában nem hallottam a telefont.
Nagy képek jöttek szembe, színesek
s ott lógtak a falakon.
Valakit megint elüldöztem.
Valahol sírtam.

Érzéseim hangzavarában nem hallottam...
Nevettem. Gyászoltam. Ténykérdések.
Bíborló hányások jöttek rám.
Pár kósza csillag még, s elolvad
a cigaretta.

Nem hallottam a telefont.
Lilákból fekete keményre vált a fény,
bizseregnek a fehérségek. Négyzetek, ködök gyanánt.
Nem hallottam...
S ki az, ki másnapra meghalt?

Belül és kívül>>>

Bézs csíkok húzódnak meg a Föld alján.
Foszforos szikrák hamvadnak el halkán.
Minden elsimul a színen és fent
megjelenik egy tágas Napos égbolt.

A fény előmlik, tisztán, mint a víz.
Átlátszik minden. A tükrök saját
arcképüket mutatják. A semmi
farkasszemet néz magával, s
végül e nagy elfáradásban megjelenik
az élet.

Útrakelés

Semmi baj, semmi baj,
Hisz süt a Nap, kint süt a Nap!
A szív összegabalyodott erei kétségbeesetten
lúktetnek saját szorításukban, s a szem
egyszercsak álmodva néz, nézi fényt!
A szorítás enyhül, vér áramlik melegen,
a napfény átfut, megborzongat...
A lélek mily szégyenlős, még kabátba bújna,
S örökké aludna a vastag takaró alatt.
De el már a szenvelgéssel, erőt veszek, szívem
kidobom a Napra, kemény kézzel,
hadd süsse forróra a fényt!
Nem kell remény.
Semmi sem kell.
Hallom a sugarakat jönni!

Az összkomfortos, mobil lelkiválságok után bizony fáradalmas dolog kiszállni a fotelből. Még mindig a karfába kapaszkodom.

A legnagyobb bűnökkel és erényekkel terhelve De nehéz a ... táskámban guruló gyorsvonal.

Viszem fel a városba!

Dobjunk piacra új kínokat!

Hallottak már a legmodernebb Weiding-féle fájdalomillúziókról?

... a csigákat natúrszínű, természetes alapanyagú fuvallatok lökik előre, így haladásuk biztos és kecses.

És nem számlálnak sem a mesterséges mennyországokkal... sem minden illúzió egyforma mértékű igazsághiányából fakadó igazságtartalmával. Ezért boldog élőlények, mint te meg én a karosszékben.

De már túl hosszú ideje lustálkodom itt, végül tényleg ki kell szállnom. Hát fel! Az útra... bár az „Igazság”-nak nincs hajója. Semmi vihar nem repít. Leülök a porba. Ha találok itt némi... port. De még jobb, ha nincs és görcsbe gabalyodott lábakkal ülök a levegőben. És nem egy hatalmas teljesítmény? De ez a legtöbb, amit tehetek.

Valami szépség

Eltemetett örömnép halk virágokban köszön
ahogy lassan észreveszem s elhervad a vízözön.
Ó, könnyű fény!
Még a háztetők legdurvább cserepét is szereted.
Illatát fogaim közt érzem,
S elfelejtem feledésem.
Nem keresem.

Találkozás

Ahogy a kihalt sivatagban jártam,
egy öreg szembefutott velem,
kezében zászlót lengetett; a Gyilkosságot.

- Hát ide jutottál? - kérdeztem szomorúan,
s csak látszólag döbbenet.
- Sok töprengés-szenvedésnek ez lett a vége?

Az öreg nevetett, szemében könny csillogott, ahogy
jóságos arccal rám nézett: - Hisz csak
tükröd vagyok, te teremtesz engem, Te tudod
legjobban, mit s miért kell tennem.

Szememet lehúnytam , halkan bólintottam.
Egy kört tettem ott a forró homokban.
És e kört leírva másfele indultam.
Az öreg köddé vált, én a Napba nyúltam.

Kis Mese

Rosszra omol a jó, hogy törjön szét a vakság...
Valaha kis hernyóként boldogan mászott a földön,
de jöttek bajok, vágyak... és bebábozódott.
Téveszméi börtönében sokat kapálózott,
Míg végre rásütött a napfény, s rácsaitól
megszabadult. Szállj, pillangó!

Tabula rasa

Mint nemlétezővel, bármit megtehetek veled
a Semmi vonzókörzetében.
Meg is tettem. Megtettem százszor, ezerszer,
könnyedén, mint a szél, szenvedéseket teremtvé.
*Meggyaláztam, magasztaltam,
Puha köddel betakartam,
Adtam neki fagyhalált
S édes ízű pirulát.*
Megtettem veled mindent. S hogy végleg darabokra szakadt,
feltekint rám csillogó szemmel. S szemében meglátom,
hogy én vagyok alul. S látom, hogy nem vagyok. Szemébe
olvadok, s én vagyok. Elhagyjuk a lélek
levedlett foszlányait, s kézenfogva
elmegyünk: én és a Szív.

tájkép.kkf.hu

A versek aranylépcsőkön jönnek
mennek föl le menetelnek,
megkattant hangyákként agyadban életre keledeznek,
miközben kintről a merénylet zaja zúg, készül a
tűzijáték, szemedbe fekete fény vakúl.
Még lábadozol, amíg a Nap lassan kiszívja sárga szemedből az életet,
de hirtelen egy durva szikra éles késeesen belenevet.

Feltámadtak a zombi plasztikruhas emberek!
műanyag arcával egy éppen sikongva fenyeget.
Szájából húscsafatok repülnek sorban,
ahogy Rád agyatlan szitkait szórja,
mert gondolkodni mertél itt, ahol nem lehet.

S egymás szétmarcangolt maradványai között
lassan térdig vérben járva, kihull egy
utolsó emberi könnyünk, mielőtt
mi is megkövülünk, mielőtt
még a Világvége
utolérne

Csendélet tájképpel

Gyűrt ködök selymére arany huzalt hullat
egy görcsös fény-homály, napsugaras hajnal.
Telefon cseng, vad visít, szerető ellobban,
kék és régi gyertyalángok megfagynak a porban.
Arany hajnal illan, de itt Hűvös Szellő
Szeli át a Leget s Megdobban egy Felhő...